

BOGOLJUB

VTUJINI

284571

Štev. 14., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 5. oktobra 1947.

KAKO MOLIMO ROŽNI VENEC?

Večkrat sem slišal tožiti, da je rožni venec pusta, dolgočasna molitev, da je ni mogoče zbrano, pobožno moliti. Ali je ta tožba upravičena? Ne! Rožni venec je dolgočasna molitev le za tiste, ki je ne znajo prav moliti. Molijo le njihove ustnice, njih srca so daleč od Boga. Rožni venec mora moliti predvsem naša notranjost, naša duša, naša srca. Naučimo se prav moliti rožni venec!

Rožni venec je daljša molitev. Če jo hočemo dobro opraviti, se moramo nanjo pripraviti. Odstranimo vse, kar moti našo zbranost! Krotimo svojo radovednost! Postavimo se v pričujočnost božjo! Bog je tukaj in gleda name. Z njim bom zdaj govoril. Priporočimo se Mariji, ki je znala najlepše moliti, za pomoč in zbranost pri molitvi rožnega venca.

Najvažnejše pri molitvi rožnega venca je premišljevanje posameznih skrivnosti; ustna molitev naše premišljevanje le spremilja in podpira. Vsaka skrivnost rožnega venca mora stopiti tako živo pred naše duhovne oči, kakor bi bili sami zraven, kakor bi jo gledali z lastnimi očmi. Pri veselem delu mislimo na Jezusa v jaslicah, na božjo Mater, na sv. Jožefa, angele in pastirje, ki Jezusa molijo. - V žalostnem delu bomo premišljevali trpečega Jezusa na Oljski gori, na Kalvariji in žalostno Mater božjo pod križem. - V častitljivem delu se veselimo Kristusovega vstajenja, njegove zmage nad smrtjo, grehom in peklom, njegovega vnebohoda, vnebovzetja in kronanja Marije Device. Med molitvijo rožnega venca občudujemo čednosti Jezusovega in Marijinega Srca. Večkrat ju počastimo, obujajmo vero, upanje in ljubezen, priporočajmo se jima za pomoč, prosimo odpuščanja in se jima zahvaljujmo! Zgled Jezusov in Marijin nas bo opominjal: Pojdi in delaj tudi ti tako! Posnemaj naju v ljubezni do duš! Zrtvuj se tudi ti zanje!

Vsak dober katoličan mora goreče ljubiti Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, hrepeneti po svetosti in biti usmiljen do grešnikov in do vseh trpečih.

Za počitek in poglobitev naše ljubezni do presv. Rešnjega Telesa bomo večkrat molili veseli del rožnega venca.

V prvi skrivnosti mislimo na ponižno brezmadežno Devico, ki je spočela Jezusa od Svetega Duha. Marija naj bo naš vzor pri prejemanju sv. obhajila. Ponižna in čista mora biti naša duša, kadar prejmemo Jezusa.

Druga skrivnost: Marija obišče Elizabeto. V sebi nosi Kristusa. Tudi duhovnik Ga nosi pri procesiji, bolnikom za popotnico v večnost. Po sv. obhajilu nosimo tudi mi v sebi Kristusa, Boga. Troedini Bog prebiva v nas, če smo v milosti božji.

Tretja skrivnost: Jezus se rodi. Angeli in pastirji Ga molijo. Zdaj Jezus prebiva v tabernaklju. Tam nas pričakuje. Molimo Ga in radi obiskujemo!

Četrta skrivnost: Marija daruje Jezusa v templju, duhovnik

Ga daruje pri sv. maši. Pobožno se udeležujmo sv. maše! Izrabimo njene milosti za napredek v duhovnem življenju!

Peta skrivnost: Marija najde Jezusa v templju. Vnemajmo mrzla srca, da bodo iskala Jezusa in Ga v Zakramentu ljubezni srečna našla.

Dober katoličan mora hrepeneti po svetosti. Zato rad večkrat moli žalostni del rožnega venca za lastno posvečenje. V prvi skrivnosti prosi za strah in stud pred smrtnim grehom, v drugi za čistost srca, v tretji za ponižnost, v četrti za potrpežljivost in ljubezen do križa, v peti skrivnosti pa za duha požrtvovalnosti in gorečnosti.

Katoliško srce mora biti odprto vsemu svetu. Zato zavedni katoličani radi molijo žalostni del rožnega venca v apostolske namene. V prvi skrivnosti molijo za grešnike, v drugi za vse, ki so izgubili čistost, v tretji za krivoverce in nevernike, v četrti za vse trpeče, da bi vdano nosili svoj križ, v peti pa prosijo za umirajoče.

Častitljivi del molimo večkrat za sv. Cerkev, njene sinove in hčere. V prvi skrivnosti prosimo za mlačne katoličane, da bi spet postali dobri in goreči, v drugi za dobre katoličane, da bi ostali stano vitni v dobrem, v tretji molimo za papeža, škofe in duhovnike, spovednike, duhovne voditelje, v četrti za rajne katoličane, v peti za vse katoličane, zlasti za omahljive, malodušne, da bi vztrajali do konca.

Če bomo tako molili rožni venec, med premišljevanjem posameznih skrivnosti mislili na te velike namene, se ne bomo pri tej molitvi dolgočasili. Vsak rožni venec bo obogatil našo dušo in nam pomagal, da bomo goreče delali za čast božjo in zveličanje duš.

VIJEMO TI VENCE ROŽNE

Venca rožnega Kraljica,
naše upanje, zavetje,
spet v oktobru ti, Devica,
trosimo česčenja cvetje.

Vijemo ti v vence rožne
svojo radost in trpljenje;
v misli žalostne, otožne
večno nam žari življenje.

Tvojega Srca veselje
v naše duše se preliva
in po Njem buči nam želje,
ki skrit v hostiji prebiva.

Tvoje duše bolečina
nam življenje posvečuje
in spominja nas na Sina,
ki za duše se daruje.

Sina tvojega vstajenje
je veselo sporočilo,
da po smrti za trpljenje
nam Gospod bo dal plačilo.

SRCE JEZUSOVO V ROŽNEM VENCU

II. Žalostni del.

1. Ki je za nas krvavi pot potil.

Božje Srce Jezusovo začenja za nas svoj zadnji, najbolj krvavi boj. "Nihče nima večje ljubezni kot tisti, kdor da svoje življenje za svoje prijatelje," tako je rekel On sam. Spustil se je za nas v krvavi boj s hudobnim duhom, da bi nas iztrgal iz njegove oblasti. Božje Srce trpi. Trpi na Oljski gori strašen gnus, ko čuti na sebi grehe celega sveta in ve, kako se neskončno sveti Njegov Oče s studom obrača od vsakega greha: trpi, ko vidi, da ga bodo človeška srca še naprej zavračala, čeprav jih je tako ljubil, da je šel zanje po tako strašnem trpljenju v smrt; trpi in trepeta, ko gleda jasno pred seboj vse bolečine, ki jih bo moral prestati. Imejmo pred očmi vedno posledice tega silnega trpljenja božjega Srca: Jezusov krvavi pot na čelu.

2. Ki je za nas bičan bil.

Tudi pri bičanju trpi Srce božje bolj kot telo, ki ga bičajo. Trpljenje teptane sramežljivosti je to, trpljenje globokega ponižanja in izobčenja iz človeške družbe. Kako hudo je tako trpljenje sami dostikrat lahko občutimo. Tako ponižanje pa zadene še hujše, če ga prizadene tisti, ki bi moral za izkazano dobroto pokazati hvaležnost in ljubezen. Božje Srce trpi bolečine, ki mu jih zadajajo tisti, za katere trpi.

3. Ki je za nas s trnjem kronan bil.

Božje Srce misli le na to, kako bi čimveč storilo za srečo ljudi. V plačilo zato mu kronajo glavo s trnjem. Mesto hvaležnosti predenj norčujejo se poklekujejo, mu pljujejo v obrez in se mu rogajo. Kako bridko prebadajo Njegovo Srce posmehljive besede: pozdravljen, kralj Judov, ki bi morale biti iskreno, ponižno in spoštljivo izrekanje. Kakšen strašen zasmeh je poklekovanje in klanjanje. Podoben zasmeh je dostikrat naše življenje. Z besedo ga molimo, z življenjem se mu rogamo in ga pljujemo.

4. Ki je za nas težki križ nesel.

Na križevem potu nam je trpljenje božjega Srca nekam najbolj razumljivo in občuteno. Saj je tako zelo človeško. Srečanje z Materjo, ki toliko trpi, neusmiljena mrzlota Simonova, ki se brani pomagati nesti križ in ljubezen božjega Srca, ki pozabi na svoje trpljenje, ko se mu smilijo jeruzalemske žene. Nesebično in zvesto do konca je v svoji ljubezni Srce Jezusovo.

5. Ki je za nas križan bil.

Vrhunec ljubezni Srca Jezusovega se pokaže na križu. Vsemu se odpove, vse razda nehvaležnim ljudem, svojo mater izroči za mater ljudem in nas po njej sprejme za svoje brate. Otrdelemu grešniku, razbojniku odpušča in ga reši v zadnjem trenutku. Trpi strašno zapuščenost od Boga. Končno dopusti, da mu Srce prebodejo, da izteče iz Njega za ljudi še zadnja kaplja krvi. Tako je na križu iz ljubezni iz ljudi prenehalo biti za ljudi rojeno božje Srce. Umrlo je za to, da bi mi mogli živeti. Njegova smrt nam je odprla vrata v večno življenje.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

Naši posebni prazniki.

Ko ti, dragi moj brat in sestra v begunstvu, hite spomini nazaj v prejšnje lepe čase, ali ti kdaj obstanejo misli v naših cerkvah? Kakšne mogočne vrste mož in fantov so stale pred obhajilno mizo na prve nedelje, pa druge nedelje posvečene dekletom in ženam. Vse je prešinjala ena živa zavest: sam moram storiti, kolikor je v mojih močeh, potem bo pomagal Bog. Bogu moram dati, kar je božjega, potem bo tudi On meni dal vse potrebno. Še bolj smo se navezali na Boga zadnja leta, ko je domovina toliko trpela. Z vsem zaupanjem smo se oklenili zlasti pobožnosti Srca Jezusovega na prve petke in Srca Marijinega na prve sobote. Kar slovenska praznika sta postala ta dva dneva. Kako so donele pesmi v čast Srcu Jezusovemu, kako iz srca je prihajala pesem "O Marija, naša ljuba mati..."

Ko v tujini stojiš v nenapolnjeni cerkvi, kako ti je pri srcu ob teh spominih? Marsikoga bo potrla, marsikoga mrzlota in mlačnost potegnila za sabo. Ti pa hočeš biti do konca zvest sin, zvesta hči svojemu narodu, čeprav živiš v tujini. Zato pa ne boš tudi v tujini na te lepe praznike pozabil. Vem, da ti je največkrat nemogoče za prvi petek, ali soboto iti k maši, kaj šele k sv. obhajilu. Ne bo ti pa nemogoče v tistem kotičku, ki ga imaš, pred kako podobo Jezusovega in Marijinega Srca spomniti se, da je prvi petek ali prva sobota. Še vedno imamo dovolj vzroka častiti ti dve Srci, jima zadoščevati in ju prositi usmiljenja zase in za svojo domovino. Zvesta ljubezen do teh Src nam bo prinesla zvesto varstvo in pomoč. Za prvo nedeljo pa ti je morda le mogoče prejeti sv. zakramente. Naj te ne bo sram, če drugi tega ne store. Ti stori in pokaži, da si sin, hči vernega naroda, ki samo v Boga zaupa in samo v Njem vidi svojo rešitev.

In tvoj rožni venec! Saj je večkrat hudo, Truden si zvečer. Saj doma si bil tudi, pa si vseeno molil. Zdaj je ravno oktober; mesec rožnega venca. Koliko je v teh časih zadev, ki naravnost kričijo k Bogu po rešitvi. Kako potrebno je, da pokličemo spet Boga nazaj na to našo zemljo, ki se zdi, da jo je užaljen zapustil in jo za nekaj časa prepustil oblasti temnih sil in človeških strasti. Tudi tvoje nesreče so krive te temne sile. Kadarkoli torej moliš, se boriš zoper te temne sile, kličeš Boga spet nazaj med nas in z njim približuješ sebi in vsemu trpečemu človeštvu rešitev.

Pozabljen živiš. Nič posebnega ne moreš narediti. Vendar imaš tu zdaj važno nalogo: Tudi v teh časih begunstva sebe poštenega, dobrega ohraniti. Če boš to dosegel, potem si nalogo svojega begunstva dobro rešil. Nikoli ti ne bo begunstva žal, nikdar se ga ne boš sramoval. Če pa hočeš to doseči, potem gotovo ne smeš pozabiti ne prvih petkov ali nedelj, ne molitve rožnega venca.

Dobro je, da nam včasih ugovarjajo, da hudo in krivo o nas sodijo, čeprav dobro delamo in hočemo; to nas ponižuje in varuje nečimerne časti. Potem bolj iskreno namreč iščemo Boga za svojo notranjo pričo, če nas ljudje malo cenijo in nas ostro sodijo. (Tomaž Kempčan; Hoja za Kristusom.)

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 10.

(Neomajno zaupanje v pravičnega Boga).

H Gospodu se zatekam; zakaj mi govorite:
"Leti v gore kakor ptica!
Zakaj glej, grešniki so napeli lok,
položili puščico na tetivo,
da bi iz zasede streljali poštenjake.
Ko se vsi temelji majejo -
kaj bi tedaj pravični zmagel?" -

Gospod v svojem svetem templju;
Gospod - v nebesih stoji njegov prestol.
Njegove oči opazujejo,
njegove trepalnice so na ljudi namerjene.
Gospod preiskuje pravičnega in krivičnega;
iz vse duše sovraži njega, ki ljubi krivico.
Goreče oglje in žveplo bo poslal kot dež na grešnike;

Žareč veter bo zavel nanje.

Zakaj pravičen je Gospod in ljubi pravico;
poštenjaki bodo gledali njegovo obličje.

ZMLAJENJE BOŽJIH OTROK

Darovi Sv. Duha.

Katekizem nam pove, da nam zakrament sv. birme v posebni obilnosti podari darove Sv. Duha. kateri so ti darovi? Po sv. pismu (Iz XI) in ustnem izročilu jih je sedem.

Dar modrosti nam kaže Boga, neskončno popolnega in neskončno velikega, svetega in ljubezni vrednega. Podpira nas, da vse presojamo v luči božji in nam daje že na tem svetu okušati božje stvari.

Dar umnosti nas podpira, da razumemo in prodiramo v resnice, ki jih uči vera. Sv. Ivana Chantalska je bila komaj 5 let stara, ko je bila napolnjena s tem darom. Odbila je zmagoslavno "dokaze" nekega protestanta proti sv. Evharistiji.

Dar sveta nam daje spoznanje, kaj imamo storiti v tem času, na tem kraju in v teh okoliščinah, da bo naše ravnanje in govorjenje v slavo božjo in rešitev duš. Makabejska mati je dejala sedmemu sinu, ki je bil mučen pred njenimi očmi pod navdihom Sv. Duha ta-le nasvet: "Sin moj, bodi pogumen in ne daj, da bi bila zaradi tvoje nestanovitnosti mati nezvestega, mati malikovalca."

Dar moči nas krepča, da z zaupanjem premagujemo težave dela, nadloge in tudi smrti, kadar to zahteva čast božja. Sv. Neža, stara komaj 13 let, je tukaj pred mučenjem vzklikala od veselja, ko je videla, kake muke ji pripravljajo in sama je negovarjala mučitelja, ki se je obotavljal izvršiti povelje rimskega guvernerja.

Dar vednosti nas uči spoznavati v vsem stvarstvu Boga, ki

je vse ustvaril, ki vse ohranja in vlada. Stvarstvo nas vodi k Bogu. Ta dar je imel v veliki meri sv. Frančišek Asiški, ki je v vsaki najbolj neznatni stvarci videl odsev Boga. Vse stvarstvo ga je dvigalo k Bogu.

Dar pobožnosti nam vzbuja otroško vdana čustva do Boga, čustva zaupanja in predanosti. Ta dar nas nagiba, da živimo v bčžji pričujočnosti.

Dar strahu božjega nas nagiba, da se zoperstavljamo poželenju mesa in vsamu, kar žali Boga.

Ti darovi Sv. Duha nas podpirajo, ne da bi mislili, pre-mišljevali, modrovali; mi le sledimo notranjim navdihom Sv. Duha. Kakor učenec, ki vpraša učitelja za rešitev vprašanja, ki mu dela težave. Ne posluša več svojega razuma, temveč se preda vodstvu učitelja.

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje).

Več kot vse to mi je bila vredna tvoja duša. Kolikrat sem mislil na te. Kadar so spomladi tam na Bavarskem cvetoče jablane pletle svoje rožnate vence, sem se vedno spomnil na najino skrivnost "jabolčno cvetje". Ko so jabolka že zelenela v vejevju, ko so poletni zrela žarela iz listja, vedno, vedno sem mislil, ali ji bom mogel kdaj na uho zašepetati "jabolčno cvetje." Poglej, draga, prišel sem nazaj! Zagotovo sem mislil, da se je Bog ozrl na moje žrtve, na mojo prelito kri in ti dal milost prave vere nazaj. Pa ni bilo tako. Našel sem te sicer, vendar naju je ločil globok prepad. Tedaj sem sklenil, da bom na oltar svoje ljubezni položil še svojo čast. Sedaj pa, ko si našla pot k Mariji nazaj, sedaj je prišla za naju oba tako dolgo pričakovana ura "jabolčnega cvetja".

Vsa obnemogla in onemela od veličine Krištofove ljubezni do nje je sedela poleg njega. Čez čas je boječe odprla usta: "Krištof, dragi moj - sedaj sem pa končno le prišla k tebi. Poglej, svojo vero polagam v tvojo, verujem, kar veruje Krištof... Vera, ki te je vodila do takih žrtev zame, mora biti čisto gotovo prava." Naslonila se mu je spet v naročje in mu podala roko: "Krištof, sedaj iz ljubezni do tebe storim tudi jaz, kar hočeš..."

"Otrok moj, moja sreča, zdaj je spet vse dobro!"

Lavretka vsa blažena skrije svojo glavico na "zločinčevih" prsih. Zunaj nad pokrajino pa začenja počasi, počasi vstajati večerna zarja... Na vasi pa navček toži... toži...

"Kaj sedaj misliš o "blaženi Mariji"?"

"O predobra Mati, dala mi je spet tebe in mene tebi! Ali se še spomniš, moj dragi Krištof, tiste podobe Matere Božje tam ob robu gozda, ki sem jo kot otrok tako rada krasila s cvetjem, pred njo klečala in molila in pela: "Je angel Gospodov oznanil Mariji..." Prav zares, moj Krištof, zdaj je zares spet vse dobro."

"Da, spet je dobro! Lavretka moja! Danes si spet postala edina moja ljubezen, moja ovčka, moje dete! Ljubezen do mene te je spet pripeljala do vere svojih otroških let, ti moja sreča in moj raj!"

Kot bi bila v sinjih daljavah zapisana njena zlata usoda, pohite Lavretki oči skozi odprto okno pod večerno nebo. Krištof pa v njenih očeh kot v odprti knjigi bere svojo lastno srečo. Za roki se drži in sedita popolnoma tiho. Saj v trenutkih take nedopovedljive sreče samo oči morejo prav govoriti.

(Dalja prihodnjič).

CERKEV PRED SVETOVNO REVOLUCIJO

(Nadaljevanje.)

Vse vmesne stopnje so izginile, gremo iz enega nasprotja v drugo, in to se vrši v najkrajšem času in zajema kar največ oseb. Orjaška mesta nastajajo, se večajo, vlečejo v svoja središča in predmestja neizmerna ljudstva najrazličnejših ras, ljudi vseh barv, ohranjajoč pod površjem in prevleko njihov značaj in njihove prirojene pomanjkljivosti. Neizmerni Babiloni, žal čisto bolj pokvarjeni kot Sodoma in Gomora, si nabirajo milijone prebivalstva kot za rekord naglice in višine, nezavestno ustvarjajoč med vsemi ugodno okolje za revolucijo.

Svetovna povezanost.

Vsi ti napor, povezani med seboj v vedno bolj nerazvezljiv sveženj, vodijo do svetovne medsebojne odvisnosti, ki ustvarja novo ozračje vzajemnosti in edinosti. Svet postaja vedno bolj skupnost ali skupnost skupnosti - če ne ogromna ječa -, v kateri se vse stranke med seboj prerivajo, prepajajo in druge na drugo vplivajo.

Vsako odkritje, katastrofa, stavka ali vojna imajo danes skoraj usodne odmeve po vsem svetu. V vseh pogledih - gospodarskem, socialnem, finančnem, vojaškem, kulturnem, moralnem in verskem - postajajo tako vsi narodi kot vse države vzajemne in med seboj odvisne. Odtod velike mednarodne ustanove za varnost, oborožitev ali razorožitev, finance, proizvodnjo, prehrano, higijeno, kulturo, vzgojo in mir. Zato velike svetovne organizacije, ideološke in socialne, ne združujoč več le elite, ampak najgloblje plasti določenih socialnih razredov, mladine, vsega ljudstva.

V duhu materializma.

In vsi ti činitelji vrtočlavega oblikovanja sveta delajo danes v duhu materializma. Vsi streme za zemeljskim, časnim ciljem in se pri njem ustevijo. Vsi zanemarjajo vprašanje onostranstva, večnosti, duhovnosti.

Imajo ti milijoni ljudi neumrljivo dušo? Ima vsak isto večno usodo? Imajo od Boga določeno nalogo? Silni tehnični napredki, gigantski napor industrijalizacije in svetovne vzajemnosti ta vprašanja zanemarjajo, jih skrivajo, se borijo proti njim. To lahko ugotovljamo mesec za mescem pri organizaciji dela, gradnji mest in celo v kulturi in v vzgoji.

Osupnemo in se ustrašimo, ko ugotovimo odmeve tega na dveh bistvenih popriščih človeškega življenja, na osebi in na družini.

Razosebljenje.

Tem neštevilnim izkoreninjenim, v tujino poslanim, z nezaslišano lahkoto presajenim masam s pokrajine v pokrajino, z ene dežele ali kontinenta na drugega, grozi, da izgube vedno bolj svojo osebnost, vse osebno življenje in vsako osebno prepričanje. Neizmerni črede ljudi žive v čredi, delajo, se razveseljujejo, mislijo in hočejo, čutijo in reagirajo čredoma, čisto žal brez pastirja. Vse pomaga k temu: delo na trak, skupno stanovanje in čisto skupna oprava, vzgoja po tisku, radiju in kinu, le zaradi dobička prirejena zabave in razvedrila.

Obiskal sem tovarno, v katerih do skrajnosti pritirana delitev dela na tekočem traku, ki se nikoli ne ustavi, poniža človeka do položaja robota. Kretnje postajajo vedno bolj enostavne, monotone,

mehanične; vrtanje lukenj, vlaganje zakovic, polaganje vijaka, njegova pritrditev, zvarjenje koščka... in trak gre naprej, naprej in pušča komaj toliko časa, da dvigneš glavo. Učna doba postaja vedno krajša. Lahko postaviš druge ob druge in medseboj izmenjaš črnce in belce, odrasle in mlade, moške in ženske.

Ni več veselja pri delu, nič več ponosa, nič več stremljenja! Le zaradi dobička prirejeno razvedrilo pa konča s popolnim poživljenjem, kar je delo začelo z razosebljenjem.

Uničevanje družin.

Morda najbolj žalostna ugotovitev je uničevanje družin. Brez družine ni več osebnosti, ni več družbe.

V Severni Ameriki, zlasti v Združenih državah je nivo življenja višji kot v Evropi. Skoraj vsak ima tam svojo kopalnico. Vedno več jih ima svoj avto, svoj motor. Vsi imajo priprave za taborjenje in za nedeljski počitek ob morju ali v gorah. Toda ni več prostora za zibelko, ne za otroka.

V Južni Ameriki je proletarijat in celo podproletarijat v skrajnem uboštvu. Tam se ne poročajo več. Število divjih zakonov je strašno in število nezakonskih otrok dosega tam 80%. Tudi pomanjkanje duhovščine v tej tako rekoč katoliški deželi je katastrofalno: malo ali nič domačih duhovnikov.

Delavski razred v svetu.

Ta revolucija dosega svoj višek in najsilnejše učinke v delavskem razredu. Ta postaja kljub nacipnalizmu in narodnostnim sporom vedno bolj enoten blok, poln neodoljivih težanj, izzvanih skupno od fizičnih in moralnih činiteljev, ki smo jih omenili in ki dobe sredi delavske mase najbolj ugodna tla, ki so dovzetna za vse razbrzdanosti.

Mreče vprašanje, ki vas povsod pričakuje, ki vam ga postavljajo vsi poslušalci, je: "Ali se bo posrečilo delavski razred odvrniti od komunizma? Ali bo Cerkvi uspelo znova osvojiti delavski razred sveta?"

II. C e r k v e .

Socialni nauk Cerkve.

V zasebni avdienci, ki mi jo je sv.oče naklonil meseca maja, je z žalostjo ponovil stavek, ki mu ga je dva dni prej povedal Nj. Eminenca kardinal Saliège: "Sw.oče, največja nevarnost, ki v tem trenutku grozi Cerkvi, je ta, da delavske mase ne poznajo nič - prav nič - socialnega nauka Cerkve."

Je to vznemirjajoča ugotovitev, ki nujno postavlja pozorno in odločilno vprašanje: Kako je mogoče, da delavske mase sveta nič ne poznajo socialnega nauka Cerkve? Petinpetdeset let po "Rerum novarum"? Petnajst let po "Quadragesimo anno"? Deset let po "Divini Redemptoris"? Kaj ni sedanji papež neprestano v svojih radijskih poslanicah, svojih nagovorih razvijal podrobno cerkveni nauk o delavčevi osebi, o delavčevi družini, o potrebi in pogojih nujnega in uspešnega razproletarjenja?

Vemo, koliko je Pij XII. zaposlen s tem problemom. Ali ni vsekakor to odnev ene druge vznemirjajoče ugotovitve, ki mi jo je povedal Pij XI. pred enaindvajsetimi leti: "Največji škandal 19.ste letja je, da je Cerkve izgubila delavske mase."

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.